

gjort et stærkt Indtryk paa hende. Men Manden var over 60 Aar gammel og næsten blind, saa det var ikke faldet ham ind for Alvor at betragte ham som Rival. Nu tvivlede han dog ikke om, at det var for dette gamle Menneskes Skyld, hun gav ham Kurven og derved beredte ham hans Livs første alvorlige Nederlag.

Nogle Maaneder senere hørte han saa i Paris, at en svensk Friherre og Væddeløbsrytter gjorde Stormkur til hende, og at man ventede en Forlovelse. Og i de følgende tre Aar, mens han flyttede om i Evropa for sine Studiers Skyld, naaede der ham Gang paa Gang nye Rygter om forestaaende Forbindelser, som dog aldrig blev til noget. Han maatte da ofte tænke paa den vemodige Ytring, hvormed hun havde sluttet sit ellers saa spøgefulde Brev til ham, »at det vist overhovedet ikke var Vorherres Mening med hende, at hun nogensinde skulde blive gift«.

Saa var det en Vinterdag kort efter hans Hjemkomst, at de uforvarende mødtes i Ridehuset. Hun var nu bleven 22 Aar og stod i sin fejreste Blomstring. Det mørkebrune Haar havde hun i Mellemtiden ladet vokse; det laa — lidt egenraadigt umoderne — i en svær Fletning omkring Hovedet, hvad der i første Øjeblik gjorde hende lidt fremmed for ham. Noget nyt var det ogsaa at se hende tilhest, og han kunde ikke lade være med at tænke paa,